

Důkazní břemeno

Důkazní břemeno k tvrzením o vadě obalu zásilky významné pro posouzení odpovědnosti odesílatele za škodu způsobenou osobám, na provozních prostředcích nebo na jiných zásilkách vadami obalu zásilky podle čl. 10 Úmluvy CMR leží na dopravci.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 23 Cdo 1455/2025-460 ze dne 25.3.2026)

Nejvyšší soud rozhodl ve věci žalobkyně CN CARGO spol. s r.o., se sídlem ve V., zastoupené Mgr. M.L., advokátem se sídlem v P., proti žalované Yusen Logistics (Czech) s.r.o., se sídlem v K., zastoupené JUDr. A.B., advokátem se sídlem v P., o zaplacení částky 101.626,36 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu Praha-východ pod sp. zn. 22 C 431/2021, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2024, č. j. 25 Co 275/2023-374, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud Praha-východ (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 16. 12. 2022, č. j. 22 C 431/2021-193, ve spojení s usnesením ze dne 20. 7. 2023, č. j. 22 C 431/2021-261, zamítl žalobu o zaplacení částky 101.626,36 Kč s příslušenstvím (výrok I) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výroky II a III).

2. Žalobkyně a žalovaná uzavřely dne 4. 12. 2020 přepravní smlouvu, jejímž předmětem bylo provedení mezinárodní silniční nákladní přepravy. Zásilka byla převzata dne 8. 12. 2020 a ještě téhož dne došlo k požáru převáženého nákladu (použitých lithiových baterií), který poškodil vozidlo žalobkyně. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zaplacení částky 101.626,36 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody, za níž měla žalovaná odpovídat ve smyslu čl. 7 odst. 1 písm. a) a čl. 22 odst. 2 Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (vyhláška ministra zahraničních věcí ze dne 27. 11. 1974, č. [11/1975](#) Sb., dále jen „Úmluva CMR“), neboť dle žalobního tvrzení neinformovala žalobkyni o přepravě nebezpečné zásilky.

3. Soud prvního stupně žalobu zamítl, neboť vzal po skutkové stránce za prokázané, že žalobkyně věděla o tom, že předmětem přepravy jsou použité lithiové baterie, nebezpečná zásilka dle Evropské dohody o mezinárodní silniční přepravě nebezpečných věcí (vyhláška ministra zahraničních věcí ze dne 26. 5. 1987, č. [64/1987](#) Sb., dále jen „Dohoda ADR“).

4. K odvolání žalobkyně Krajský soud v Praze (dále jen „odvolací soud“) rozsudkem ze dne 4. 9. 2024, č. j. 25 Co 275/2023-374, rozsudek soudu prvního stupně změnil ve výroku II co do výše náhrady nákladů řízení, jinak jej v tomto výroku a ve výroci I a III potvrdil (první výrok). Současně rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (druhý a třetí výrok).

5. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že odpovědnost žalované ve smyslu čl. 22 Úmluvy CMR není dána, jelikož žalovaná unesla důkazní břemeno a prokázala, že žalobkyně

znala přesnou povahu nebezpečí spojeného s přepravovanou zásilkou. Obdobný závěr učinil ve vztahu k odpovědnosti žalované podle čl. 7 odst. 1 písm. a) Úmluvy CMR. Odvolací soud nejenže měl za to, že nákladní list neobsahoval nepřesné či neúplné údaje dle čl. 6 odst. 1 písm. f), ale zejména zde nebyla dána příčinná souvislost mezi vznikem škody a tímto případným pochybením žalované, neboť bylo prokázáno, že žalobkyně o povaze nákladu jako nebezpečného odpadu věděla. Totéž platí i v případě možnosti vzniku škody dle čl. 11 odst. 2 Úmluvy CMR.

6. Na rozdíl od soudu prvního stupně se odvolací soud zaměřil rovněž na žalobkyní odkazovaný čl. 10 Úmluvy CMR, podle něhož odesílatel odpovídá dopravci za škody způsobené osobám, na provozních prostředcích nebo na jiných zásilkách vadami obalu zásilky, jakož i za veškeré výlohy vzniklé z tohoto důvodu, ledaže by závada byla zjevná nebo dopravci známá v době převzetí zásilky a dopravce neměl k tomu výhrady. V tomto směru odvolací soud žalobkyni poučil podle § 118a zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), aby vzhledem k jejímu důkaznímu břemeni doplnila své tvrzení, o jaké konkrétní vady obalu převážené zásilky se mělo jednat, a aby k tomuto tvrzení navrhla příslušné důkazy, jinak se vystavuje nebezpečí neunesení břemena tvrzení, důkazního břemena a neúspěchu ve věci.

7. Při jednání před odvolacím soudem učinili účastníci nesporným, že baterie jsou obecně baleny tak, že se dávají do plechových sudů a jsou zasypávány pískem. Žalobkyně tvrdila, že tento písek tam nebyl dán, resp. ho tam bylo dáno málo, a že balení neodpovídalo mezinárodní přepravě takového zboží. Z odborného stanoviska znalce a jeho výslechu však vyplynulo, že na základě dostupných fotografií, z vyjádření příslušníků HZS Plzeňského kraje ani z doprovodných dokladů nebylo možné určit, jestli sudy obsahovaly písek, případně jaké množství, a jak byly případně baterie prokládány. V ostatním znalec uvedl, že balení tohoto typu zásilky podléhá požadavkům Dohody ADR, přičemž jakékoliv zjištěné nedostatky byly toliko administrativního charakteru a neměly vliv na vznik a rozsah požáru, a že příčina vzniku požáru poškozené baterie (technická závada některého z lithiových akumulátorů byla stanovena jako hlavní verze uvedené nehody) se plně nedala vyloučit žádným opatřením.

8. Na základě takto provedeného dokazování dospěl odvolací soud k závěru, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno a neprokázala případné vady obalu, které by měly za následek vznik požáru, jeho šíření a následný vznik škody. Nebylo proto možné dovodit, že škoda byla způsobena vadami obalu převážené zásilky, jak předpokládá čl. 10 Úmluvy CMR.

II. Dovolání a vyjádření k němu

9. Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně (dále též jen „dovolatelka“) dovolání s tím, že je považuje za přípustné ve smyslu § 237 o. s. ř. pro řešení následujících otázek, které jednak v rozhodování dovolacího soudu nebyly dosud vyřešeny, jednak je odvolací soud řešil v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu:

a. Je žalobkyně povinna dokazovat své tvrzení, že ve smyslu čl. 10 Úmluvy CMR byl použit odesílatelem vadný obal zásilky, nebo obdobně jako u prokazování „hrubé nedbalosti“ dopravce dle čl. 29 Úmluvy CMR postačuje, že žalobkyně prokáže důvodnost své námitky pro vadný obal a s ohledem na povahu přepravního procesu musí již žalovaná jako odesílatel dokázat, že v daném konkrétním případě byl použit bezvadný obal zásilky?

b. Lze považovat povinnosti dané odesílateli čl. 22 Úmluvy CMR za splněné označením zásilky UN kódem dle Dohody ADR a pouhým předáním doprovodných dokladů k zásilce, jež obsahují kódy známé v odvětví odesílatele?

c. Může odvolací soud ignorovat důkazní návrh na vypracování znaleckého posudku o vhodnosti použitého druhu obalu při předmětné přepravě, pokud si vyžádal souhlasné prohlášení účastníků o obecném používání použitého druhu obalu?

d. Byl pro odesílatele u předmětné přepravy právně závazný pokyn pro balení zásilky zařazené pod UN [v dovolání nesprávně označeno „UV“] kód 3480 v příloze A, část 4, pod označením P909 v 4.1.4.1. v Dohodě ADR v dodatečných požadavcích, který stanoví povinnost zabalit baterie, aby se zamezilo zkratům a nebezpečnému vývoji tepla? Přičemž pokud byl tento pokyn pro odesílatele závazný, lze ze vzniku požáru vozidla z důvodu technické závady baterie považovat žalovanou za odpovědnou v důsledku rozšíření požáru z poškozené baterie na vozidlo?

e. Lze považovat zjištěná pochybení žalované spočívající v nepřesném označení zásilky v nákladním listu CMR a neoznačení jednotlivých kusů zásilky nápisem „LITHIOVÉ BATERIE K RECYKLACI“ nebo „LITHIOVÉ BATERIE K LIKVIDACI“ za pouhé administrativní pochybení, jak určil odvolací soud, nebo za důvod dle Úmluvy CMR pro odpovědnost žalované za vzniklou škodu na vozidle žalobkyně?

10. Dovolatelka uplatňuje dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) a navrhuje, aby dovolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

11. Žalovaná se k dovolání vyjádřila v tom smyslu, že navrhuje dovolacímu soudu, aby dovolání žalobkyně zamítl, pokud rovnou neshledá důvod jeho odmítnutí pro nepřipustnost.

III. Přípustnost dovolání

12. Nejvyšší soud po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou a řádně zastoupenou podle § 241 odst. 1 o. s. ř., zkoumal, zda dovolání obsahuje zákonné obligatorní náležitosti dovolání a zda je přípustné.

13. Podle ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

14. Podle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

15. Dovolací otázka [nadepsaná pod písm. b)], zda lze považovat povinnosti dané odesílateli čl. 22 Úmluvy CMR za splněné označením zásilky UN kódem dle Dohody ADR a pouhým předáním doprovodných dokladů k zásilce, jež obsahují kódy známé v odvětví odesílatele, však přípustnost dovolání nezakládá, neboť na řešení této otázky napadené rozhodnutí odvolacího soudu nezávisí.

16. Dovolatelka sice namítá, že bylo „jednoznačnou povinností žalované upozornit žalobkyni na přesnou povahu nebezpečí“ a že „postup soudu, který dovodil, že si žalobkyně měla sama dovodit údaje o nebezpečí zásilky z doprovodných dokladů, jejichž převzetí žalobkyně potvrdila podpisy řidičů“, je přímo v rozporu s čl. 22 odst. 1 Úmluvy CMR. Tato argumentace se však míjí s právním posouzením odvolacího soudu (jakož i soudu prvního stupně), který nezaložil své rozhodnutí na závěru, že odesílatel (žalovaná) splnil své povinnosti podle čl. 22 odst. 1 věty první Úmluvy CMR,

nýbrž že se odesílateli podařilo ve smyslu čl. 22 odst. 1 věty druhé Úmluvy CMR prokázat jiným způsobem, že dopravce znal přesnou povahu nebezpečí spojeného s přepravou předmětné zásilky.

17. Jakékoliv z obsahu podaného dovolání vyplývající námitky zpochybňující skutková zjištění v otázce znalosti přesné povahy nebezpečí spojeného s přepravou nebezpečné zásilky na straně dopravce přitom přípustnost dovolání rovněž založit nemohou. Skutkové závěry odvolacího soudu totiž nepodléhají dovolacímu přezkumu a samotné hodnocení důkazů odvolacím soudem (opírající se o zásadu volného hodnocení důkazů zakotvenou v ustanovení § 132 o. s. ř.) nelze (ani v režimu dovolacího řízení podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. 1. 2013) úspěšně napadnout žádným dovolacím důvodem; uplatněním způsobilého dovolacího důvodu přitom není ani zpochybnění právního posouzení věci, vychází-li z jiného skutkového stavu, než z jakého vyšel při posouzení věci odvolací soud (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, uveřejněné pod číslem 4/2014 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, ze dne 16. 4. 2019, sp. zn. 23 Cdo 517/2019, či ze dne 18. 12. 2019, sp. zn. 22 Cdo 4182/2018). Pouhý odlišný názor dovolatele na to, jaké skutečnosti lze mít na základě provedených důkazů za prokázané, popřípadě zda provedené důkazy stačí k prokázání relevantních skutečností, není s ohledem na zásadu volného hodnocení důkazů (§ 132 o. s. ř.) způsobilý zpochybnit zjištěný skutkový stav ani z něj vycházející právní posouzení odvolacího soudu (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 10. 2010, sp. zn. 25 Cdo 777/2009, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 7. 2017, sp. zn. 25 Cdo 2912/2017, nebo ze dne 13. 12. 2017, sp. zn. 28 Cdo 4586/2017).

18. Z téhož důvodu nezakládají přípustnost dovolání ani dovolací otázky nadepsané pod písm. d) a e), neboť námitky dovolatelky představují ve své podstatě pouhou polemiku se závěry odvolacího soudu v otázce příčinné souvislosti mezi tvrzeným pochybením žalované (ať už se jedná o uvedení nepřesných nebo neúplných údajů v nákladním listě, nebo o vadný obal zásilky) a škodou způsobenou na dopravním prostředku použitém k přepravě zásilky, tedy se závěrem, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno a neprokázala případné vady obalu, které by měly za následek vznik požáru, jeho šíření a následný vznik škody žalobkyni.

19. Vytýká-li dále dovolatelka odvolacímu soudu, že ignoroval důkazní návrh na vypracování znaleckého posudku o vhodnosti použitého obalu [dovolací otázka nadepsaná pod písm. c)], předkládá námitku procesní vady, jíž měl odvolací soud svým postupem řízení zatížit. Námitka vady řízení nezahrnující otázku procesního práva řešenou odvolacím soudem však neodpovídá kritériím stanoveným v § 237 o. s. ř. (vzhledem k § 241a odst. 1 o. s. ř. není ani způsobilým dovolacím důvodem), přípustnost dovolání tudíž založit nemůže, i kdyby se soud vytýkaných procesních pochybení dopustil (srov. shodně například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 1. 2018, sp. zn. 32 Cdo 5115/2017). K vadám řízení (i kdyby byly dány) dovolací soud přihlíží jen v případě přípustného dovolání (srov. § 242 odst. 3 větu druhou o. s. ř.).

20. Dovolatelka navíc přehlíží, že odvolací soud ve svých skutkových závěrech, oproti tvrzení žalobkyně, nevycházel z pouhého souhlasného prohlášení, jaký druh obalu je pro předmětný druh zásilky obecně používán, když zadal vypracování odborného stanoviska znalci z oboru požární ochrana, zjišťování příčin a šíření požárů, který se měl dle zadání odvolacího soudu vyjádřit k otázce, zda byl obal převážené zásilky dostatečný k převozu takové zásilky, aby byl schopen zabránit vzniku a šíření požáru ve vozidle a jeho poškození, případně měl určit, jak by měl takový obal správně vypadat s přihlédnutím k příčině vzniku požáru.

21. Dovolání je však přípustné pro řešení dovolacím soudem dosud neřešené otázky, kdo nese důkazní břemeno o (bez)vadnosti obalu zásilky, je-li dopravcem vůči odesílateli uplatňován ve smyslu čl. 10 Úmluvy CMR nárok na náhradu škody způsobené na provozním prostředku vadami obalu zásilky.

IV. Důvodnost dovolání a právní úvahy dovolacího soudu

22. Dovolání není důvodné.

23. Podle čl. 10 Úmluvy CMR odpovídá odesílatel dopravci za škody způsobené osobám, na provozních prostředcích nebo na jiných zásilkách vadami obalu zásilky, jakož i za veškeré výlohy vzniklé z tohoto důvodu, ledaže by závada byla zjevná nebo dopravci známá v době převzetí zásilky a dopravce neměl k tomu výhrady.

24. Podle čl. 29 Úmluvy CMR se dopravce nemůže odvolávat na ustanovení této kapitoly, která vylučují nebo omezují jeho odpovědnost anebo přenášejí důkazní břemeno, byla-li škoda způsobena úmyslně nebo takovým jeho zaviněním, které se podle práva soudu, u něhož se právní věc projednává, považuje za rovnocenné úmyslu (odst. 1). Totéž platí i tehdy, jestliže se úmyslného jednání nebo zavinění dopustili zástupci nebo pracovníci dopravce nebo jiné osoby použité dopravcem k provedení přepravy a jestliže tito zástupci, pracovníci nebo jiné osoby jednali v rámci svých pracovních úkolů. V takovém případě se tito zástupci, pracovníci nebo jiné osoby rovněž nemohou odvolávat, pokud jde o jejich osobní odpovědnost, na ustanovení této kapitoly uvedená v odstavci 1 (odst. 2).

25. Podle č. 18 odst. 1 Úmluvy CMR důkaz o tom, že ztráta zásilky, její poškození nebo překročení dodací lhůty vznikly některou z příčin uvedených v článku 17 odst. 2, náleží dopravci.

26. Podle č. 23 odst. 5 Úmluvy CMR je-li překročena dodací lhůta a oprávněný prokáže, že vznikla škoda z tohoto důvodu, je dopravce povinen hradit škodu jen do výše dovozného.

27. Dovolatelka namítá, že odvolací soud pochybil, pokud v poměrech věci zde vedené trval na obecné důkazní povinnosti žalobkyně prokazovat nikoliv zjevnou vadu obalu zásilky, jež měla ve smyslu čl. 10 Úmluvy CMR způsobit dopravci škodu na dopravním prostředku použitém k přepravě zásilky. Dovolává se přitom analogie s čl. 29 Úmluvy CMR a předkládá názor, že jakmile žalobkyně osvědčila důvodnost své námítky o nedostatečnosti obalu zásilky, měl odvolací soud, s ohledem na specifika předmětné přepravy, požadovat po žalované, aby jako odesílatel prokázala, že balení zásilky bylo pro daný druh zásilky dostatečné.

28. Pro výklad jednotlivých ustanovení Úmluvy CMR je přitom zásadní výkladové východisko, podle něhož pojmy Úmluvy CMR je třeba interpretovat nezávisle na jejich významu v právu vnitrostátním (neodkazuje-li na ně Úmluva přímo).

29. Úmluva CMR je unifikační úmluvou, jejímž účelem je sjednotit úpravu podmínek přepravní smlouvy v mezinárodní silniční nákladní dopravě (srov. znění preambule Úmluvy CMR). Z povahy věci by proto i výklad Úmluvy CMR měl být postaven na stejném základě ve všech smluvních státech, bez ohledu na to, ve kterém státě je nárok uplatňován. Pojmy Úmluvy CMR je tak třeba interpretovat nezávisle na jejich významu v právu vnitrostátním (neodkazuje-li na ně Úmluva přímo). Dosažení obdobného účinku Úmluvy CMR ve všech signatářských státech vyžaduje autonomní výklad, který je činěn též s přihlédnutím k účelu, cílům a systematickému uspořádání Úmluvy CMR. Při výkladu je tak třeba přihlídnout i k zahraničním soudním rozhodnutím; potud lze mluvit o autonomním výkladu. Autonomní interpretace v případě Úmluvy CMR představuje proto takový výklad, který respektuje co nejlepší sledování účelu a cíle Úmluvy CMR a je v souladu s určitou obecnou rozhodovací praxí napříč signatářskými státy (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 9. 2025, sp. zn. 31 Cdo 1163/2025, ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 23 Cdo 1628/2020, uveřejněný pod číslem 52/2022 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo ze dne 28. 11. 2023, sp. zn. 27 Cdo 198/2023, uveřejněný pod číslem 91/2024 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

30. Tento výkladový rámec je tak třeba vztáhnout rovněž na posuzování otázky dělení důkazního břemene v režimu Úmluvy CMR, neboť z řady jejích ustanovení vyplývá, že i tato otázka spadá do její působnosti. Úprava rozložení důkazního břemene ve vybraných ustanoveních Úmluvy CMR (srov. zejména čl. 18 nebo čl. 23 odst. 5) přitom nasvědčuje závěru, že se Úmluva CMR zakládá na uplatnění obecného pravidla vycházejícího ze standardní teorie analýzy norem (k němuž se ostatně hlásí i ustálená rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, jde-li o výklad dalších norem soukromého práva – srov. například rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2013, sp. zn. 22 Cdo 3108/2010, ze dne 14. 8. 2020, sp. zn. 22 Cdo 1287/2020, ze dne 27. 7. 2022, sp. zn. 22 Cdo 3070/2021, uveřejněný pod číslem 48/2023 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo ze dne 31. 3. 2023, sp. zn. 23 Cdo 2051/2022).

31. Podle tohoto pravidla rozsah důkazního břemene, tedy okruh skutečností, které konkrétně musí účastník prokázat, zásadně určuje hmotněprávní norma, to znamená právní předpis, který je na sporný vztah aplikován. Odtud také vyplývá, kdo je nositelem důkazního břemene, tedy kdo z účastníků je povinen stanovený okruh skutečností prokázat, a jehož při nesplnění této povinnosti stíhá nepříznivý následek v podobě neúspěchu ve sporu. Důkazní břemeno ohledně určitých skutečností leží na tom účastníku řízení, který z existence těchto skutečností vyvozuje pro sebe příznivé právní důsledky; jde o toho účastníka, který existenci těchto skutečností také tvrdí (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2014, sp. zn. 33 Cdo 729/2013, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2016, sp. zn. 23 Cdo 1711/2016). Proto nestanoví-li právní předpis [ve věci zde vedené Úmluva CMR] jinak, stíhá důkazní břemeno toho účastníka, jemuž je existence příslušné skutečnosti podle hmotného práva ku prospěchu (srov. například rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2000, sp. zn. 25 Cdo 2744/99, ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. 32 Cdo 6/2011, ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 23 Cdo 2987/2012).

32. Ve smyslu čl. 10 Úmluvy CMR se dopravce dovolává odpovědnosti odesílatele za škodu, která měla být způsobena na dopravním prostředku použitém k přepravě v důsledku vadného obalu zásilky. Vzhledem k výše uvedenému proto dovolací soud dospěl k závěru, že je to dopravce, kdo je povinen tvrdit a prokazovat vznik škody, vadu obalu zásilky, jakož i příčinnou souvislost mezi touto vadou a vzniklou škodou [shodně viz SEDLÁČEK, P. Úmluva o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční dopravě (CMR): Komentář. Praha: Vox, 2009].

33. Obdobný závěr přitom vyplývá rovněž ze srovnávací analýzy Nejvyššího soudu (využívající informace poskytnuté dovolacímu soudu některými nejvyššími soudy signatářských států Úmluvy CMR).

34. Například německá komentářová literatura prezentuje jako obecně přijímaný názor, že dovolávali se dopravce odpovědnosti odesílatele, musí prokázat vadu obalu, příčinnou souvislost mezi vadou obalu a vzniklou škodou a samotnou škodu. Brání-li se naopak odesílatel proti nároku dopravce, musí prokázat, že vada obalu byla zjevná. Může se rovněž pokusit prokázat, že si dopravce byl vady vědom, a přesto ji do nákladního listu nezapsal jako výhradu. Naopak dopravce může doložit, že výhrady odesílateli oznámil, bez ohledu na formu, v jaké tak učinil (srov. THUME, K.-H., HARTENSTEIN, O. CMR: Ubereinkommen über den Beförderungsvertrag im internationalen Straßengüterverkehr. Frankfurt: Fachmedien Recht und Wirtschaft in Deutscher Fachverlag GmbH, 2025, Art. 10 CMR marg. č. 44 a 45; HEIN, G., EICHHOFF, E., PUKALL, A., KRIEN, E. Güterkraftverkehrsrecht. Berlin: Erich Schmidt Verlag, 2024, Art. 10 CMR marg. č. 13; ANDRESEN, B., VALDER, H. Speditions-, Fracht- und Lagerrecht. Berlin: Erich Schmidt Verlag, 2021, Art. 10 CMR marg. č. 13; REUSCHLE, F. In: Staub Handelsgesetzbuch Großkommentar. Berlin: De Gruyter, 2022, Art. 10 CMR marg. č. 22).

35. Podobně nizozemská odborná literatura prosazuje názor, že ve smyslu čl. 10 Úmluvy CMR leží důkazní břemeno na dopravci, který musí prokázat, že obal zásilky byl vadný a že právě vadný obal

byl příčinou vzniku škody (srov. BRON-SLIS, R., TEN BRUGGENCATE, C. P., HILLEBRAND, N. B. Sluiting en uitvoering van de CMR-overeenkomst. In: HUIZEN, Ph. H. J. G., HENDRIKSE, M. L. (eds.). CMR: Internationaal vervoer van goederen over de weg. Zutphen: Paris, 2005, s. 94.). Tento závěr podporuje například rozhodnutí Rechtbank Middelburg ze dne 25. 3. 2009, ECLI:NL:RBMID:2009:BK8797, z jehož odůvodnění vyplývá, že dopravce musel prokázat, že obal zásilky byl vadný a že tato vada byla příčinou vzniku škody.

36. Lze tak shrnout, že důkazní břemeno k tvrzením o vadě obalu zásilky významné pro posouzení odpovědnosti odesílatele za škodu způsobenou osobám, na provozních prostředcích nebo na jiných zásilkách vadami obalu zásilky podle čl. 10 Úmluvy CMR leží na dopravci.

V. Závěr

37. Nejvyšší soud z výše uvedených důvodů dovolání žalobkyně podle ustanovení § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

Další články:

- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělků \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)